

for sig inden Udløbet af Finantsaaret 1865—1866. Udvalget er nemlig gaaet ud fra den Anskuelse, at den naturlige Revisionstid vil være 5 Aar efter Lovens Emanation, hvilket dog ikke ubeløkker, at man i enkelte Tilfælde kan lade Revisionen foregaae tidligere, da der staaer „inden“ Udgangen af Finantsaaret, i hvilken Henseende Endringsforslaget gaaer i samme Retning som den, der blev gjort gjældende i forrige Session af det i Anledning af Lovudkastet om Kontoirgodtgjørelser i det Hele taget nedsatte Udvalg. Ganske vist fræveg man dengang den almindelige Regel om de 5 Aar som den Tid, der skulde ligge imellem Lovens Emanation og Revisionen, fordi man ønskede, at Revisionen skulde falde sammen med Lønningslovens Revision; men det gjaldt da kun om at forlorte Tiden eet Aar, medens man i det foreliggende Tilfælde vilde afvige to Aar fra den normale Tid, hvad Udvalget ikke kan ansee for tilraadeligt.

I Forbindelse med Lovudkastet har den høitærede Justitsminister forelagt den foreløbige Lov, som er udkommen om samme Gjenstand. Betænkningen viser, at Udvalget anerkjender Nødvendigheden og Berettigelsen af det gjorte Skridt, idet Lønningslovens § 6 indrømmer Justitsministeren Bemyndigelse til ved foreløbig Lov at fastsætte Størrelsen af Kontoirudgifter, under Forudsætning af, at den foreløbige Lov forelægges den først sammentrædende Rigsdag. Da denne Betingelse er opfyldt, vil det findes i sin Orden, at man anerkjender det af Ministeriet gjorte Skridt. Udvalget har i Betænkningen kortelig udtalt sig om den retslige Betydning af foreløbige Love i Almindelighed, idet det maa finde, at af Bestemmelsen i Grundlovens § 30 om, at foreløbige Love skulde forelægges den første sammentrædende Rigsdag, følger det med ligesvem konstitutionel Nødvendighed: at den foreløbige Lov, der er forelagt Rigsdagen og ikke af samme er bleven afgjort, derved taber sin Gyldighed. Jeg antager ogsaa, at den høitærede Minister er enig i denne Anskuelse, og skal derfor kun tilføie et Par Ord i Anledning af en Ytring af den høitærede Minister ved Sagens første Behandling. Han ansøgte dengang som en Grund for, at det Tilfælde kunde indtræde, at en

foreløbig Lov fik retslig Virkning udover Rigsdagens Varighed, at det kunde tænkes, at den blev indbragt saa seent for Rigsdagen, at dens Afgjørelse ikke kunde finde Sted. Jeg skal tillade mig dertil at bemærke, at et saadant Tilfælde er næsten umuligt, og i alt Fald ikke nødvendigt; thi naar Rigsdagen er tilfede, maae foreløbige Love ikke udkomme; de ere saaledes allerede udkomne, forinden Rigsdagen traadte sammen, og der kan altsaa ikke være Noget til Hinder for, at de strax forelægges Rigsdagen. Disse saa Bemærkninger har jeg troet at burde fremsætte i Anledning af den høitærede Ministers Udtalelser om dette Punkt. — Udvalget har endvidere i Slutningen af sin Betænkning udtalt sig om, hvorsidt den foreliggende foreløbige Lov og foreløbige Love i Almindelighed bør have tilbagevirkende Kraft, og er, som det vil sees, kommet til det Resultat, at det ikke kan ansee det for konstitutionelt rigtigt, at dette skeer, og mener derfor, at det bør undgaaes for Fremtiden. Det har nemlig ikke kunnet indsee Nødvendigheden deraf, idet den Udgift, der er sleet, forinden den foreløbige Lov emanerede, vil være at opføre paa en Tillægsobevillingslov, hvorved den konstitutionelle Brug vil være fuldkommen iagttaget. Hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

L. C. Pedersen: De Bemærkninger, som den ærede Ordsfører gjorde med Hensyn til foreløbige Love, skal jeg ganske forbigaae. Derimod skal jeg tillade mig at bemærke med Hensyn til Udvalgets Motivering af den foreslaaede Nedsættelse af Bederlaget til Kontoirpersonalet, at denne Nedsættelse efter min Formening maaskee dog er mindre rigtig. Efter det specielle Kendskab, jeg har til de to Retskrebsse, forekommer det mig, at Kontoirforretningerne maae være større paa Skagen end paa Læsø. Der forekommer paa Skagen langt flere Strandinger og afholdes langt flere Auktioner og der forterer i det Hele taget under denne Jurisdiktion flere Retsfager, end Tilfældet er paa det andet Sted. Dertil kommer en anden Betragtning, som jeg har hørt udtale af flere af Skagens Jurisdiktions Behoere, nemlig det Unfskelige i, at der ikke i saa lange Tider af Aaret, som nu er Tilfældet,